

Overlodskontoret og førte til, at der fra dette aarlig sendes Andrageren 60 Kr. i Understøttelse. Han har altsaa en Pension af 160 Kr. om Aaret, men da han nu er 73 Aar gammel, har han ment, at det var for lidt at leve af, og beder derfor om at faa noget mere. Nu har jeg underhaanden hørt, at der skulde foreligge Oplysninger angaaende denne Mand, som ikke have været Udvalget nærværende, og vi have derfor ikke kunnet tage noget Hensyn dertil. Nu faa vi jo at høre, hvorledes den ærede Marineminister, som Sagen jo skal henvises til, stiller sig. Skulde der foreligge andre Oplysninger, som vi ikke ere kendte med, have vi intet Ansvar i det Stykke. Vi kunne ikke have Ansvar for Papirer, vi ikke have set. Foreløbig skal jeg paa Udvalgets Vegne anbefale denne Sag til den ærede Marineminister.

Konseilspræsidenten (Deuntzer): Jeg skal paa Marineministerens Vegne bemærke, at efter de senest fremkomne Oplysninger viser det sig, at vedkommende Andrager vil faa et ikke saa lidt større Beløb for det sidste Aar, end der her er Tale om. Beløbet vil blive ikke meget langt fra 300 Kr., medens der i Andragendet er nævnt 160 Kr. Det er ifølge de senest fremkomne Oplysninger, som der altsaa ikke har kunnet tages Hensyn til. Jeg tror, at saavel for Andragere som for Udvalgets Vedkommende stiller det sig under disse Omstændigheder saaledes, at Forudsætningen er bleven væsentlig forandret. Ifald man kunde garantere, at vedkommende stadig vilde faa samme Beløb, var der sikkert ikke Anledning til at gøre det mindste; imidlertid maa det jo vise sig, om det kun gælder for et enkelt eller for flere Aar, eller det maaske kan ventes, at den større Hjælp, Manden faar, kan blive konstant. Skulde det vise sig, at det kun er ved en enkelt Tilfældighed, at han er naaet saa højt op, vil der være Grund til at tage Sagen under Overvejelse. Jeg kan derfor paa Marineministerens Vegne love — med det Forbehold, som jeg har taget — at Andragendet skal blive taget under velvillig Overvejelse.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Indstillingen under Nr. 3 (se Tillæg B. Sp. 1809—10)

vedtoges enstemmig med 59 Stemmer.

Formanden: Forhandlingen om Indstillingen under Nr. 1 i Betænkningen skal jeg lade udsætte til et senere Møde, da hverken Forslagsstillerne eller Ministeren i dette Øjeblik kunne være her til Stede.

Man gik derefter til:

Fortsættelse af eneste Behandling af Indstillinger fra Udvalget for Andragender angaaende de til Udvalget henviste Andragender.

Forhandlingen genoptoges.

Svendsen: Det er angaaende Andragendet fra Kristeligt dansk Fællesforbund om Indførelse af tvungen Voldgift, at jeg gerne vilde gøre et Par Bemærkninger. Som vi hørte i Lørdags er der jo forskellige Meninger om dette Spørgsmaal, og jeg skal villig indrømme, at det kan være meget vanskeligt at komme til fuld Klarhed over, hvordan man bedst skal komme fremad for at forebygge disse store Ulemper og Ulykker, kan man gerne sige, som de store Arbejdsnedlæggelser og Arbejdsstandsninger føre med sig. Det lod jo til, at de to ærede Medlemmer her i Tinget, det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), der jo nærmest udtalte sig som Repræsentanter for de to krigsførende Magter, i skøn Enighed fraraadede, at man kom videre ind paa denne Vej, og jeg kan for saa vidt godt forstaa det, thi der ligger jo noget tilfredsstillende i det selv at kunne afgøre sine Mellemværender med anden Mand. Saaledes har det jo tidligere været i Samfundet i alle Forhold, før man fik et virkelig lovordnet og lovbundet Samfund. Da var det jo altid den stærkere, der fik Ret, Magten var Ret, og den, der var stærkest, vilde altid være i Stand til at sætte sin Villie og sine Fordringer igennem, uanset om han havde Ret eller ikke;